

Arrest

nr. 149 432 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 december 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 november 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 november 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 september 2014.

1.3. Op 20 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 november 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 1 april 1987 in Sidon in Libanon. Vanaf uw twee jaar woonde u in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestijnse vluchteling bij UNRWA ingeschreven en u bent soennitisch moslim van religie. Voor uw vertrek woonde u in Ayn al-Hilwa samen met uw moeder en uw broer en diens gezin. Uw vader overleed in 2002 en uw andere broer woont in Canada.

In 2005 studeerde u af als lasser van het Sibilin-instituut voor beroepsopleidingen. Sindsdien werkte u steeds als lasser en tussen 2006 en 2009 deed u dat in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). Net voor uw vertrek hielp u uw broer die toen net zelfstandig begon te werken.

Doorheen 2010 kwam u enkele keren in aanvaring met leden van de islamistische groepering Jund al-Sham. De eerste keer was in februari 2010 toen u een jongeman naar het ziekenhuis bracht die lid was van Fatah en door leden van Jund al-Sham onder vuur was genomen. Hierbij geraakte uw auto beschadigd. De tweede keer was toen u in het gezelschap van een meisje door een wijk gecontroleerd door Jund al-Sham wandelde. Militanten van de organisatie spraken u aan op uw gedrag en sloegen u. De derde keer was toen u dronken het kamp betrad. Wederom werd u opgemerkt door militanten van Jund al-Sham en zij sloegen u. De laatste keer zat u buiten aan uw huis een waterpijp te roken toen S.(...) A.(...) S.(...), een lid van Jund al-Sham, voorbijkwam. Hij spuugde op u en brak uw waterpijp op de grond. Hierna sloeg u hem met een stuk van uw waterpijp. Hij viel op de grond en u zag dat hij een pistool bij had. U nam dat van hem af en vluchtte weg naar het huis van K.(...) a.(...)-S.(...), een verantwoordelijke van Fatah. Terwijl u daar was belde uw buurman u op om u te zeggen dat mannen van Jund al-Sham naar jullie huis waren geweest om u te zoeken. Aangezien uw broer niet meewerkte schoten ze hem in zijn been. Toen K.(...) a.(...)-S.(...) hoorde wat er u en uw broer was overkomen ging hij samen met andere leden van het volkscomité de zaak gaan bespreken met mensen van Jund al-Sham. Tegen de avond kwam hij terug en vertelde hij u dat Jund al-Sham uw hoofd wilde. Hierop besloot u het kamp te verlaten en ging u naar uw familie in 'Aqibiyya, in het Zuiden van Libanon. U belde van daar met uw moeder om de zaak te bespreken en u besloot Libanon te verlaten. Enkele dagen later, op 5 of 6 oktober, verliet u effectief het land. U reisde via Syrië naar Turkije op legale wijze en vervolgens illegaal naar Griekenland. Vanuit Griekenland reisde u per vliegtuig met een vals Tsjechisch paspoort naar Denemarken.

Na uw vertrek hielden leden van Jund al-Sham het huis van uw familie nog een maand in de gaten.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: uw UNRWA-rantsoenkaart, uw geboorteakte, reisdocumenten van uw neef die u uw documenten bracht, een verklaring van het volkscomité in het kamp waarin uw problemen worden bevestigd, documenten aangaande de reparatie van uw auto na het schietincident, uw schoolresultaten, een certificaat van uw werkgever in de VAE, uw certificaat van de lasopleiding in Sibilin, de invalidenkaart van uw moeder, medische documenten van uw moeder, de overlijdensakte van uw vader, uw door de Libanese overheid afgegeven vluchtelingenkaart en twee kaarten van uw studentenvereniging.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal (CGVS), dd. 24/09/2014, p. 2, 5, 6). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf

zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de problemen die uw finale gevecht met S.(...) A.(...) S.(...) vooraf gingen, hier op zich niet in vraag worden gesteld. Zij zijn echter beperkt in die zin dat zij op zichzelf geen dusdanig groot risico vertegenwoordigen waardoor u geen andere keuze zou hebben dan Libanon te verlaten. Uit uw verklaringen bleek immers dat u grosso modo in staat was problemen met militanten van Jund al-Sham te vermijden door eenvoudigweg uit de wijken te blijven die door hen werden gecontroleerd (zie CGVS, p. 15). U kon die wijken ook nogal concreet aflijnen (zie CGVS, p. 15) waaruit men mag afleiden dat uw problemen toen zowel in ernst als in de ruimte beperkt waren. Inderdaad bleek uit uw gehoor dat u in die periode enkel problemen kreeg toen u zich toch in een wijk van Jund al-Sham begaf (zie CGVS, p. 13, 16). Ook verklaarde u toen bang te zijn door leden van Jund al-Sham te worden lastig gevallen en vreesde u toen nog niet voor uw leven (zie CGVS, p. 15). Dat u sporadisch toch nog verkoos door hun wijken te lopen relativeert verder het risico dat u toen liep (zie CGVS, p. 13, 16).

Wat na het bovenstaande opvalt, is het bijzonder grote contrast tussen de hierboven beschreven situatie van beperkt risico voordat u A.(...) S.(...) sloeg en de enorme escalatie erna. Militanten van Jund al-Sham zouden u dan ineens onherroepelijk hebben willen vermoorden en ze zouden daar op geen enkele wijze van af te brengen zijn geweest, zelfs niet na tussenkomst van een nochtans aanzienlijke notabele van Fatah (zie CGVS, p. 13, 17, 18). Dit contrast is dermate groot dat het weinig aannemelijk wordt. Dan dient gekeken te worden naar wat die escalatie zou hebben kunnen veroorzaken: u sloeg A.(...) S.(...) en nam zijn pistool af (zie CGVS, p. 13). Hierbij dient te worden opgemerkt dat A.(...) S.(...) niet overleed, want in november 2013 was hij nog actief betrokken bij spanningen in het kamp (zie print-out en vertaling artikel in de blauwe map in het administratief dossier). Indien u A.(...) S.(...) werkelijk sloeg is het, binnen de context van het kamp, evident dat u daardoor problemen zou krijgen. Dat men u echter koste wat het kost zou willen vermoorden en u onder geen enkele voorwaarde zou laten leven lijkt sterk overdreven en is in die zin weinig waarschijnlijk.

Het element dat de geloofwaardigheid van uw relaas echter het meest ondergraaft is de manier waarop u omging met eventuele oplossingen voor uw problemen: als men precies kijkt naar waarom u de mening bent aangedaan dat uw problemen met Jund al-Sham onoplosbaar zijn, dan blijkt dat u dat enkel en alleen baseert op wat K.(...) a.(...)-S.(...) u vertelde op de dag van het incident zelf (zie CGVS, p. 13, 17, 18). Nu is K.(...) a.(...)-S.(...), opnieuw, niet de minste, maar toch blijft het feit dat er slechts één poging werd ondernomen om het bij te leggen, en dat op de dag van het incident, wanneer de gemoederen dus nog verhit zijn. Het kan bezwaarlijk overtuigen dat u hierna werkelijk van mening zou zijn dat uw enige optie is het land te verlaten en dus op basis van die ene bemiddelingspoging uw leven in Libanon zou achterlaten. Dit komt bijzonder overhaast over. Hier dient benadrukt te worden dat u wel degelijk alternatieven had. U had immers tijdelijk uw toevlucht kunnen nemen in een door Fatah gecontroleerde wijk in het kamp. S.(...) A.(...) S.(...), en vermoedelijk ook andere gekende militanten van Jund al-Sham, konden daar immers niet komen (zie CGVS, p. 16). Ook had u kunnen onderduiken bij uw familie in 'Aqibiyya, in het Zuiden van Libanon. Dat gebied staat onder controle van de sjiiitische Hezbollah (zie CGVS, p. 19), zodat men mag veronderstellen dat de extremistische soennitische groepering Jund al-Sham (zie print-out artikel in de blauwe map in het administratief dossier) daar niet openlijk kan handelen. Op die plaatsen had u tijdelijk kunnen onderduiken en de gemoederen laten bedaren, om vervolgens opnieuw via K.(...) a.(...)-S.(...) of misschien andere kanalen te proberen te bemiddelen. Het is belangrijk hier te verduidelijken dat, aangezien de Libanese ordediensten de Palestijnse kampen in de regel niet betreden, bemiddeling een heel courant middel is om spanningen en twisten binnen de kampen op te lossen, zelfs in gevallen waarbij doden vielen (zie de informatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Deze opties werden u tijdens uw gehoor voorgelegd, waarop u stelde dat mannen van Jund al-Sham u op die plaatsen zouden komen zoeken en vermoorden en dat uw familie gevaar zou lopen indien u bij hen zou verblijven (zie CGVS, p. 18-19). Op zich is het uiteraard niet volstrekt onmogelijk dat Jund al-Sham in staat zou zijn een actie op poten te zetten in de vernoemde gebieden, maar dit zou, vooral in het sjiiitische Zuiden, moeilijk zijn en een serieus risico voor de eigen leden met zich meebrengen. U kon echter, zoals hierboven geargumenteed, niet aannemelijk maken dat Jund al-Sham er dusdanig op gebrand zou zijn u om te brengen zodat ze een dergelijke actie zouden ondernemen. Er moet dus worden geconcludeerd dat u wel degelijk de mogelijkheid had om verdere manieren te verkennen om uw problemen met Jund al-Sham op te lossen. Het feit dat u dat niet deed, maar quasi onmiddellijk Libanon verliet, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw vlucht uit Libanon vanwege de dreiging van Jund al-Sham. Indien u werkelijk in dergelijk gevaar verkeerde, kan men immers veronderstellen dat u er alles aan doet om dit gevaar

weg te nemen, hetgeen allerm minst uit uw verklaringen bleek. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u tijdens uw gehoor stelde dat uw problemen niet konden worden opgelost, want moest dat wel het geval zijn dan had men intussen wel tegen uw moeder of uw broer gezegd dat u moest terugkomen om het probleem op te lossen (zie CGVS, p. 18). Als aanwijzing van de oplosbaarheid van uw problemen is dat uiteraard niet dienstig. Redelijkerwijs mag men er van uitgaan dat de verantwoordelijkheid en het initiatief voor bemiddeling bij u ligt, en dat als u niets onderneemt of niemand aanspreekt, er niets zal gebeuren.

Samenvattend is de door u verhaalde reactie van Jund al-Sham op uw gevecht met S.(...) A.(...) S.(...) dermate verregaand en deed u dusdanig weinig moeite om uw problemen op te lossen, dat moet worden geconcludeerd u uw vluchtrelaas niet aannemelijk kon maken.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Zij ondersteunen immers uw herkomst, uw identiteit, uw opleiding en uw familiale situatie, hetgeen zaken zijn die het CGVS hier niet in twijfel trekt. De schade aan uw auto kadert in uw problemen voor uw gevecht met S.(...) A.(...) S.(...) en die worden hier niet in vraag gesteld. De brief van het volkscomité aangaande uw problemen handelt wel over uw vluchtrelaas, maar die kan op zich bovenstaande argumentering niet ontkrachten. Het gaat immers slechts over een kopie van een handgeschreven document en bovendien wordt uw probleem slechts in heel vage lijnen besproken (zie CGVS, p. 10).

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie bij terugkeer behoorlijk zou zijn.

Tijdens het gehoor bleek immers dat u een opgeleid lasser bent en dat u reeds uitgebreide ervaring opdeed in Libanon, de VAE en België (zie CGVS, p. 3, 6, 7). Met deze relevante opleiding en uw relevante ervaring mag men stellen dat u betere kansen heeft op de arbeidsmarkt dan velen. Klaarblijkelijk bent u ook voldoende ondernemend om u op de arbeidsmarkt te begeven, zoals blijkt uit uw betrekkingen buiten het kamp in Libanon en in de VAE (zie CGVS, p. 3, 7). In deze zin blijkt dat u capabel bent om voor uzelf te zorgen indien u naar Libanon zou terugkeren.

Ter plaatse heeft u een netwerk waarop u in elk geval initieel zou kunnen terugvallen: uw moeder en uw broer met zijn gezin wonen immers nog steeds in uw ouderlijk huis in Ayn al-Hilwa en zij bezitten dat huis (zie CGVS, p. 3, 8, 17). U stelde dat, aangezien uw broer nu drie kinderen heeft, de plaats in het huis nu beperkt kan zijn (zie CGVS, p. 17). U stelde eveneens dat het een groot huis is en dat u in dezelfde kamer als uw moeder sliep, waaruit mag worden geconcludeerd dat daar nog steeds plaats voor u is (zie CGVS, p. 17). Financieel heeft uw familie het niet breed. In sommige periodes volstond jullie inkomen niet, in andere periodes net genoeg om jullie te onderhouden (zie CGVS, p. 5, 7). Anderzijds verdient uw broer zo'n USD 1000 per maand en springt uw broer in Canada jaarlijks toch voor enkele duizenden USD bij (zie CGVS, p. 5, 17). De bereidheid van uw broer in Canada om te helpen blijkt ook uit het feit dat hij u hielp om uw reis te betalen (zie CGVS, p. 10). Uiteindelijk blijkt dus dat uw familie op een redelijk stabiel inkomen kan rekenen zodat men mag veronderstellen dat u in Libanon kan worden opgevangen. Een bemoeilijkende factor is dat uw moeder gezondheidsproblemen heeft (zie CGVS, p. 11), maar UNRWA springt in grote mate bij voor haar medische behoeften (zie CGVS, p. 11, 17). Ook u kan terugvallen op UNRWA-gezondheidszorg (zie CGVS, p. 5). Buiten uw kerngezin heeft u in Libanon nog een ruimer netwerk van verwanten: een tante langs moeders kant woont in het kamp samen met haar man die een kolenzaak heeft (zie CGVS, p. 4), in het Zuiden van Libanon wonen twee ooms en drie tantes langs moeders kant (zie CGVS, p. 4). Volgens uw verklaringen kan u op deze verwanten rekenen, aangezien u stelde bij hen enige tijd te kunnen verblijven (zie CGVS, p. 19). Ten slotte heeft u ook nog een oom langs vaders kant die in Tripoli woont en zijn vijf dochters wonen ook in Libanon (zie CGVS, p. 3, 4).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politieke moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden

Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische militieën uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt de zaak te verwijzen naar een drieledige kamer, doch dit verzoek is niet gemotiveerd. De Raad stelt vast dat er geen bijzondere omstandigheden aanwezig zijn en de eenheid van rechtspraak, de juridische moeilijkheid noch het belang van de zaak vereisen dat deze wordt verwezen naar een kamer met drie leden in toepassing van artikel 39/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Het verzoek wordt derhalve verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 55/2, 55/4, 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker voert voorts aan dat "(...) door deze beslissing te nemen, het Commissariaat generaal een machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en in de zin van subsidiaire bescherming die verzoeker naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken (...)" en dat "(...) het Commissariaat een manifeste beoordelingsfout heeft begaan, het principe van goede administratie heeft geschonden alsmede het algemene principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht (...)"

3.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "Geen voedsel meer voor 1,7 miljoen Syrische Vluchtelingen" van Het Nieuwsblad van 3 december 2014 en informatie betreffende aanslagen op belangrijke politieke leiders.

Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen neer. Het betreft de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stukken in verband met aanslagen op belangrijke politieke leiders met vertaling in het Nederlands en een vertaling in het Nederlands van het door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde attest van het volkscomité in het kamp waarin zijn problemen worden bevestigd.

3.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus "Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon" van 7 november 2014 gevoegd.

Overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet laat verwerende partij op 17 juni 2015 aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus

Libanon “De veiligheidssituatie in Libanon” van 11 mei 2015 en de COI Focus “Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen” van 12 juni 2015.

3.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48/2 en 49 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerde artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is.

Verzoeker kan de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/2, 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

Artikel 55/4 van de vreemdelingenwet bepaalt wanneer een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit artikel is *in casu* niet van toepassing. De aangevoerde schending mist dan ook juridische grondslag.

Waar verzoeker poneert dat de beslissing met “*machtsoverschrijding*” is genomen, kan slechts worden vastgesteld dat hij niet toelicht waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bevoegd was tot het nemen van de bestreden beslissing, noch wordt toegelicht op welke onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven de beslissing zou steunen (RvS 4 maart 1960, nr. 7681; RvS 30 september 1960, nr. 8094; RvS 23 november 1965, nr. 11.519). Ook dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar “*het principe van goede administratie*” stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel het gelijkheidsbeginsel, de redelijke termijn, de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op het gelijkheidsbeginsel, de redelijke termijn, de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, wordt derhalve evenmin onvankelijk aangevoerd.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker probeert zijn middel kracht bij te zetten met een bijzonder uitgebreide theoretische uiteenzetting die na grondige lezing ervan een niet-gepersonaliseerd, abstract en louter theoretische betoog blijkt te betreffen, onder meer over de bewijslast en de motiveringsplicht. Het is niet aan de Raad om een gestandaardiseerd in-abstracto-betoog te gaan concretiseren op een bestreden beslissing en er een schending van een rechtsfiguur als de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht uit te destilleren, zonder dat hij over enig feitelijk aanknopingspunt beschikt.

3.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het

belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 november 2014 (CG nr. 1021748), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

3.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

3.7. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

3.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

3.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

3.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

3.11. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, *quod non in casu*. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205).

Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal immers op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij

zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. De problemen met Jund al-Sham die verzoekers gevecht met S.A.S. vooraf gingen zijn immers beperkt in die zin dat zij op zichzelf geen dusdanig groot risico vertegenwoordigen waardoor hij geen andere keuze zou hebben dan Libanon te verlaten. Uit verzoekers verklaringen bleek immers dat hij grosso modo in staat was problemen met militanten van Jund al-Sham te vermijden door eenvoudigweg uit de wijken te blijven die door hen werden gecontroleerd (administratief dossier, stuk 5, p. 15). Daarnaast oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker verhaalde reactie van Jund al-Sham op zijn gevecht met S.A.S.. Zo wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat indien verzoeker S.A.S. werkelijk sloeg het, binnen de context van het kamp Ayn Al-Hilwa, evident is dat hij daardoor problemen zou krijgen, doch dat het weinig waarschijnlijk is en dat men hem voor een dergelijk banaal feit koste wat het kost zou willen vermoorden en hem onder geen enkele voorwaarde zou laten leven. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens oordeel dat het bezwaarlijk kan overtuigen dat verzoeker van mening zou zijn dat het verlaten van zijn land van gewoonlijk verblijf de enige optie was waarover hij beschikte, te meer daar er nog maar één verzoeningspoging ondernomen was, en dit op de dag van het incident, wanneer de gemoederen dus nog verhit zijn. De commissaris-generaal merkt dienaangaande dan ook terecht op dat verzoeker tijdelijk had kunnen onderduiken in een door Fatah gecontroleerde wijk, dan wel bij familie buiten het kamp om de gemoederen te laten bedaren en vervolgens opnieuw via K. a.-S. of misschien andere kanalen te proberen te bemiddelen. De vaststelling dat verzoeker zelfs geen alternatieve pistes overwogen heeft, terwijl hij daar wel de mogelijkheid toe had, maar quasi onmiddellijk de ingrijpende en overhaaste beslissing neemt om zijn land van gewoonlijk verblijf te verlaten, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde vervolging door Jund al-Sham.

Verzoeker voert aan dat de methode die er in bestaat om de antwoorden van de asielzoeker te toetsen aan de situatie zoals gedacht en voorgehouden door de administratieve overheid een al te onzekere methode is en eigenlijk een al te zeer gissen is wat de betrokkene geacht wordt te kennen. Dat deze methode eigenlijk vermoedt wat de betrokkene zou moeten kennen, daar waar vermoedens eigenlijk dienen te berusten op hetgeen zeker is. Verzoeker benadrukt dat de Vluchtelingenconventie een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt, en dat een asielzoeker enkel de redelijke kans op vervolging dient te bewijzen, doch niet moet aantonen dat de vervolging effectief plaats zou vinden. Verzoeker wijst er op dat hij een handgemeen heeft gehad met een S.A.S., die dermate belangrijk is dat het zeer aannemelijk is dat men hem kost wat kost zou willen vermoorden. Verzoeker stelt dat zijn broer in het been werd geschoten naar aanleiding van een zoektocht van S.A.S.'s trawanten, hetgeen een illustratie is van zowel de ernst van de situatie als van het belang van de figuur van S.A.S.. Verzoeker wijst erop dat mechanismen van bescherming, zeker wanneer een der betrokkenen een zeer belangrijk persoon is die bovendien nog politiek belangrijk is, enkel werkzaam zijn bij gratie van alle partijen en zeker de sterkste partij (Libanon: conflictresoluties in Palestijnse kampen, p. 9, 11, 20). Als dus een der partijen stelt daar niet aan mee te werken is een dergelijke rechtsbescherming onmogelijk, aldus verzoeker, die in dit verband benadrukt dat het feit dat een belangrijk El Fatah functionaris, die juist bevoegd is om voor El Fatah te zetelen in het bevoegde verzoeningsorgaan, oordeelt dat er niets kan bereikt worden, duidelijk inhoudt dat er geen bescherming kan worden bekomen. Hij vervolgt dat aangezien S.A.S. een belangrijk politiek figuur is, het uitdovingsscenario niet aan de orde was. Hij wijst erop dat hij een levensgroot probleem had met een te belangrijke figuur zodat ook het vermijdingsgedrag hier niet efficiënt zou kunnen werken. Het zich ophouden in een ander gedeelte van het kamp zou volgens verzoeker niet realistisch zijn gelet op het feit dat binnen de muren van het kamp er een onoverzichtelijk machtsevenwicht is (Libanon: conflictresoluties in Palestijnse kampen p. 24) zodat er in ieder geval niet mag verwacht worden dat men voldoende zekerheid heeft door zich te verplaatsen naar een ander gedeelte van het kamp. Verzoeker wijst er in dit verband op dat het mogelijk is om zich op normale wijze van het ene gedeelte naar het andere gedeelte te verplaatsen en dat Jund al-Sham zich verplaatst over het hele kamp (Actuele veiligheidssituatie in Libanon, p. 25-26), dat dit ook kan door zich te verplaatsten over de daken, dat het kamp juist zeer klein is en hoofdzakelijk bestaat uit kleine steegjes, dat trouwens het kamp toegankelijk is door een toegang beheerd door Jund al-Sham (CGVS, p. 9) zodat deze altijd het kamp binnen en buiten kunnen, dat de organisatie trouwens beschikt over een geheime ingang in het kamp en dat er binnen het kamp heel wat moorden gebeuren, zelfs op belangrijke politieke figuren die zelfs beschermd worden door lijfwachten. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hervestiging niet realistisch is en onder meer botst op het probleem om dan een job te kunnen vinden (Libanon: conflictresoluties in Palestijnse kampen, p. 36).

De Raad stelt vast dat verzoeker met een dergelijk verweer geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Immers, waar verzoeker aanvoert dat er binnen de muren van het kamp een onoverzichtelijk machtsevenwicht is, gaat hij er aan voorbij dat Ayn al-Hilwa in de praktijk onderverdeeld is in verschillende sectoren die door verschillende bewegingen gecontroleerd worden. Zoals verzoeker zelf aangaf tijdens het gehoor heeft Jund al-Sham slechts de controle over bepaalde wijken in het kamp, zodat hij tijdelijk zijn toevlucht had kunnen nemen in een door Fatah gecontroleerde wijk in het kamp, aangezien S.A.S., en bijgevolg ook andere gekende militanten van Jund al-Sham, daar immers niet konden komen (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Zo verzoeker in wezen aanvoert dat Jund al-Sham hem overal zou kunnen vinden gaat hij voorbij aan de kern van de motivering van de bestreden beslissing, met name dat hij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat Jund al-Sham er omwille van een kleinschalig incident dermate op gebrand was om hem te vermoorden. Het komt de Raad allerminst plausibel over dat Jund al-Sham geen verdere bemiddelingspogingen meer zou willen ondernemen maar meteen een uitgebreide zoekactie op poten zou zetten om verzoeker kost wat kost op te sporen, laat staan dat deze groepering, louter omwille van een banaal handgemeen met één van hun vooraanstaande leden, verzoeker actief zou opsporen in gebieden buiten hun controle, zoals de door Fatah gecontroleerde wijken van het kamp of het door Hezbollah gecontroleerde Zuid-Libanon. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht opgemerkt als volgt: *“(...) U had immers tijdelijk uw toevlucht kunnen nemen in een door Fatah gecontroleerde wijk in het kamp. S.(...) A.(...) S.(...), en vermoedelijk ook andere gekende militanten van Jund al-Sham, konden daar immers niet komen (zie CGVS, p. 16). Ook had u kunnen onderduiken bij uw familie in ‘Aqibiyya, in het Zuiden van Libanon. Dat gebied staat onder controle van de sjiiitische Hezbollah (zie CGVS, p. 19), zodat men mag veronderstellen dat de extremistische soennitische groepering Jund al-Sham (zie print-out artikel in de blauwe map in het administratief dossier) daar niet openlijk kan handelen. Op die plaatsen had u tijdelijk kunnen onderduiken en de gemoederen laten bedaren, om vervolgens opnieuw via K.(...) a.(...)-S.(...) of misschien andere kanalen te proberen te bemiddelen. Het is belangrijk hier te verduidelijken dat, aangezien de Libanese ordediensten de Palestijnse kampen in de regel niet betreden, bemiddeling een heel courant middel is om spanningen en twisten binnen de kampen op te lossen, zelfs in gevallen waarbij doden vielen (zie de informatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Deze opties werden u tijdens uw gehoor voorgelegd, waarop u stelde dat mannen van Jund al-Sham u op die plaatsen zouden komen zoeken en vermoorden en dat uw familie gevaar zou lopen indien u bij hen zou verblijven (zie CGVS, p. 18-19). Op zich is het uiteraard niet volstrekt onmogelijk dat Jund al-Sham in staat zou zijn een actie op poten te zetten in de vernoemde gebieden, maar dit zou, vooral in het sjiiitische Zuiden, moeilijk zijn en een serieus risico voor de eigen leden met zich meebrengen. U kon echter, zoals hierboven geargumenteed, niet aannemelijk maken dat Jund al-Sham er dusdanig op gebrand zou zijn u om te brengen zodat ze een dergelijke actie zouden ondernemen. (...)”*, vaststellingen en overwegingen welke allerminst worden ontkracht door de loutere stelling in het verzoekschrift dat S.A.S. een dermate belangrijk persoon is dat bemiddeling geen oplossing kan bieden, dat het conflict evenmin zal uitdoven en dat hij zich niet in een andere wijk in het kamp of in Libanon kan vestigen om aan de door hem voorgehouden problemen met militanten van Jund al-Sham te ontkomen.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het verwijzen naar algemene informatie omtrent de situatie in de Palestijnse kampen in Libanon, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het louter verwijzen naar de algemene informatie over de situatie in het land van gewoonlijk verblijf niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 64-65), waar verzoeker in gebreke blijft. De uitgebreide motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker

uiteengezette vluchtmotieven wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Zij ondersteunen immers uw herkomst, uw identiteit, uw opleiding en uw familiale situatie, hetgeen zaken zijn die het CGVS hier niet in twijfel trekt. De schade aan uw auto kadert in uw problemen voor uw gevecht met S.(...) A.(...) S.(...) en die worden hier niet in vraag gesteld. De brief van het volkscomité aangaande uw problemen handelt wel over uw vluchtrelaas, maar die kan op zich bovenstaande argumentering niet ontkrachten. Het gaat immers slechts over een kopie van een handgeschreven document en bovendien wordt uw probleem slechts in heel vage lijnen besproken (zie CGVS, p. 10).”* Verzoeker benadrukt dat hij duidelijk uitgelegd heeft waarom het volkscomité zich niet in duidelijkere woorden vermocht uit te drukken. Hij is de mening toegedaan dat de bewoordingen van de brief een duidelijke aanwijzing zijn van de echtheid van het document. Hij heeft tot dusver evenwel nog geen origineel exemplaar mogen ontvangen. Met dergelijk verweer slaagt verzoeker er echter allerminst in de appreciatie door de commissaris-generaal van het stuk in kwestie, namelijk dat aan gekopieerde documenten geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend en dat verzoekers problemen in de brief op een zeer algemene en vage wijze geformuleerd worden zodat niet aangetoond wordt dat de veiligheidsredenen waarvan het volkscomité melding maakt betrekking hebben op verzoekers beweerde problemen met de Jund al-Sham, om te buigen.

3.12. Verzoeker benadrukt dat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie de duidelijke bewoording “thans” gebruikt wordt, hetgeen “nu of op dit ogenblik” betekent. Verzoeker wijst er op dat hij ondertussen meer dan 4 jaar het land van herkomst heeft verlaten en dus ook het gebied van de UNRWA, vermits de procedure om tot vluchteling erkend te worden ondertussen meer dan 4 jaar duurt, zodat naar het oordeel van verzoeker niet kan worden ingezien dat hij onder de term thans van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie zou kunnen vallen. Verzoeker betoogt dat de term thans verwijst naar een situatie die niet te ver in het verleden vermag te liggen, hetgeen aldus de uitsluitingsclausule geen lege doos maakt, daar waar de bewoording thans gelet op de duidelijke tekst niet geacht kan zijn om geen enkele betekenis te hebben. De tekst heeft zonder het woord “thans” een andere betekenis dan met het woord “thans”, aldus verzoeker, die nog aanvoert dat de bewoording “thans” eigenlijk een toepassing is van het algemeen beginsel dat bestuurlijke overheden de hun voorgelegde zaken binnen een redelijke termijn dienen te behandelen.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat het woord “thans” geen enkele betekenis zou hebben, doch hij kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat hij niet onder de uitsluitingsclausule van artikel 1 D valt omdat hij zijn land van gewoonlijk verblijf 4 jaar geleden heeft verlaten en dus niet “nu of op dit ogenblik” de bijstand van UNRWA geniet. Artikel 1 D van het Verdrag van Genève sluit personen uit die *“thans bescherming of bijstand genieten”* van een andere orgaan of een andere instelling van de Verenigde Naties dan van UNHCR. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie vallen bijgevolg degenen die daadwerkelijk de door de UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen vóór hun verzoek om verlening van de vluchtelingenstatus, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlásí és Állampolgársági Hivatal*, § 50-51). De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlásí és Állampolgársági Hivatal* (C-364/11) bovendien uitdrukkelijk stelde dat het eerste lid van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie niet kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in artikel 1D neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Indien de in de eerste volzin van artikel 12, lid 1, sub a, van de richtlijn, neergelegde uitsluiting zou ophouden van toepassing te zijn louter en alleen omdat een persoon zich buiten het UNRWA-gebied bevindt, dan zou niemand die krachtens de richtlijn om de vluchtelingenstatus verzoekt, ooit kunnen worden uitgesloten en zou dergelijke uitsluitingsgrond elke nuttig effect ontnomen worden. Immers, een persoon die om vluchtelingenstatus in een EU-lidstaat wenst te verzoeken, moet fysiek aanwezig zijn in die staat en zich dus fysiek buiten het UNRWA-gebied bevinden (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlásí és Állampolgársági Hivatal*, § 49-50). Nergens uit de bewoordingen van artikel 1D kan bovendien afgeleid worden dat het begrip “thans” vevat in voornoemd verdragsartikel zodanig moet uitgelegd worden dat de uitsluitingsclausule niet kan en mag toegepast worden bij een langdurig verblijf buiten het mandaatgebied van UNRWA, noch kan er uit afgeleid worden dat een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus binnen een bepaalde termijn volgend op de indiening van de asielaanvraag moet genomen worden. Waar verzoeker betoogt dat de redelijke termijn werd overschreden, merkt de

Raad op dat hij niet aantoonde benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu hij langer bescherming genoot tegen de beweerdde vervolging en hij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas. De schending van de redelijke termijn wordt dan ook niet dienstig aangevoerd. Daarenboven is er geen enkele wettelijke bepaling of beginsel dat de Commissaris-generaal toelaat een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. De lange duur van de behandeling van een verzoek tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling kan relevant zijn voor de toekenning van een verblijfsrecht op humanitaire gronden, maar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in dit verband geen enkele bevoegdheid.

3.13. Verzoeker argumenteert vervolgens dat artikel 55/2 *juncto* artikel 57/6 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van de Vluchtelingenconventie dienen gelezen te worden strokende met het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel vervat in de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet. Er dreigt naar mening van verzoeker een ongelijkheid te zijn in de behandeling van vluchtelingen die destijds onder de bescherming van UNRWA zaten en zij die zonder dat zij onder dergelijke bescherming gezeten hebben asiel aanvragen. Volgens verzoeker kunnen hierdoor dezelfde feiten een andere beoordeling krijgen zonder dat daar een redelijke verantwoording voor kan ingeroepen worden. Verzoeker besluit na een theoretische uiteenzetting over de toepassing van het gelijkheidsbeginsel, dat er aan het Grondwettelijk Hof de prejudiciële vraag moet gesteld worden *“of de artikelen 57/6 en 55/2 van de vreemdelingenwet artikel 10 en 11 van de Grondwet schenden door kandidaat politieke vluchtelingen uit te sluiten van het vluchtelingenverdrag de Belgische wetgeving die voormeld vluchtelingenverdrag toepast en de bescherming ervan, die geruime tijd geleden het land van herkomst verlaten hebben en die bij het verlaten van het land van herkomst destijds vielen onder de rechtsbescherming bedoel in artikel 1 D van het verdrag van Genève, daar waar andere kandidaat-vluchtelingen altijd vallen onder de bescherming van het verdrag van Genève en de Belgische wetten die dit verdrag toepassen.”*

De Raad wijst dienaangaande op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), dat luidt als volgt:

“§ 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

(...)

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen. Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

De Raad is van oordeel dat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel *in casu* niet pertinent is. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de

betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is niet het geval voor personen die voor hun vertrek uit hun land van gewoonlijk verblijf UNRWA-bijstand hebben ingeroepen en zij die, om welke reden ook, geen UNRWA-bijstand hebben ingeroepen.

De Raad wijst er in dit verband op dat de advocaat-generaal bij het Hof van Justitie terecht in haar conclusie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) stelt dat de feitelijke omstandigheden van de twee categorieën personen die om toekenning van de vluchtelingenstatus verzoeken – zij die UNRWA-bijstand hebben ingeroepen en zij die, om welke reden ook, geen UNRWA-bijstand hebben ingeroepen – niet vergelijkbaar zijn, en de toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bijgevolg niet in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling: “68. *Het in artikel 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerde beginsel van gelijke behandeling vereist dat, behoudens objectieve rechtvaardiging, vergelijkbare situaties niet verschillend en verschillende situaties niet gelijk worden behandeld.* 69. *In de onderhavige zaak houdt de door mij voorgestelde uitlegging in dat twee categorieën personen die om toekenning van de vluchtelingenstatus verzoeken – zij die UNRWA-bijstand hebben ingeroepen en zij die, om welke reden ook, geen UNRWA-bijstand hebben ingeroepen – recht hebben op de erkenning van die status (en op dezelfde uit de richtlijn voortvloeiende voorzieningen) onder verschillende voorwaarden. De personen van de eerste groep, die een subgroep is van de personen die recht hebben op UNRWA-bijstand, moeten alleen aantonen dat zij die bescherming of die bijstand hebben ingeroepen en dat deze is opgehouden. De personen van de tweede groep, die de overige personen omvat die recht hebben op UNRWA-bijstand en alle andere verzoekers, moeten aantonen dat zij onder de in artikel 2, sub c, van de richtlijn neergelegde definitie van vluchteling vallen.* 70. *De feitelijke omstandigheden van de twee categorieën zijn evenwel niet vergelijkbaar.* 71. *De personen die moeten aantonen dat zij onder de definitie van vluchteling van artikel 2, sub c, van de richtlijn vallen, hebben voorheen een relatief normaal leven geleid zonder enige externe bijstand. De omstandigheden zijn vervolgens echter op zodanige wijze veranderd dat zij uit het land van hun nationaliteit of uit het land waar zij gewoonlijk verbleven, zijn gevlucht. De gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan, waren mogelijk zo slecht dat zij zich in een situatie bevonden waarin zij “gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of [hun] politieke overtuiging” hadden. Indien dit het geval is en indien zij “niet [kunnen] of, wegens deze vrees, niet [willen]” terugkeren, hebben zij recht op de vluchtelingenstatus.* 72. *De personen die voordien externe bijstand van de UNRWA genoten, verkeren niet in een vergelijkbare situatie. Zij leidden allerminst een normaal leven en ontvingen de specifieke bijstand die de internationale gemeenschap (permanent) nodig achtte. In die zin werd er voor hen gezorgd. Zij bevonden zich reeds in een situatie van bescherming. Op een gegeven moment doet zich een externe gebeurtenis voor waardoor de UNRWA-bijstand “ophoudt”, zonder dat zij daar schuld aan hebben. Er is echter geen bijzondere reden om aan te nemen dat die gebeurtenis noodzakelijkerwijze en tegelijkertijd een “gegronde vrees voor vervolging” inhoudt zodat zij onder artikel 2, sub c, van de richtlijn vallen. Zij kunnen evenwel niet langer de UNRWA-bijstand inroepen die zij voordien genoten (en dus niet langer de materiële bijstand genieten die voordien rechtvaardigde dat zij volledig van de werkingssfeer van het Vluchtelingenverdrag waren uitgesloten).* 73. *Aangezien de aan de orde zijnde situaties niet vergelijkbaar zijn, verzet het beginsel van gelijke behandeling zich er derhalve niet tegen dat zij verschillend worden behandeld.* 74. *Hiertegen kan worden ingebracht dat, voor zover de twee categorieën zich in feitelijk verschillende omstandigheden bevinden, de “gewone” persoon die om toekenning van de vluchtelingenstatus verzoekt, zich vaak in een minder gunstige situatie bevindt dan de Palestijn voor wie de UNRWA-bijstand plots is opgehouden. Waarom zou laatstgenoemde dan een bevoorrechte toegang moeten krijgen tot de voordelen van de vluchtelingenstatus? 75. Of een Palestijn die plots geen UNRWA-bijstand meer kan genieten, meer of minder hulpbehoevend is dan een andere categorie van potentiële vluchtelingen is een gevoelige kwestie. Wat mij betreft, verdienen alle echte potentiële vluchtelingen in abstracto hetzelfde medeleven en dezelfde steun. Indien artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag alleen zou hebben bestaan in de eerste zin ervan, zou ik zonder grote moeilijkheden het standpunt hebben ingenomen dat, zodra de UNRWA-bijstand was opgehouden, een Palestijn die deze bijstand had genoten, opnieuw binnen de werkingssfeer van dat verdrag zou vallen en dan als ieder ander die om toekenning van de vluchtelingenstatus verzoekt, zou worden behandeld. Vaststaat echter dat artikel 1 D niet één maar*

twee alinea's omvat. Uit de bewoordingen in hun geheel leid ik af dat de internationale gemeenschap er bewust voor heeft gekozen om ontheemde Palestijnen een bijzondere behandeling te verlenen. Deze behandeling is soms in hun nadeel (artikel 1 D, eerste alinea) en dan weer in hun voordeel (artikel 1 D, tweede alinea). Gelet op de feitelijke verschillen die ik hierboven heb uiteengezet, is de keuze (die de richtlijn getrouw overneemt) niet in strijd met het beginsel van gelijke behandeling."

De Raad treedt bovenstaande interpretatie van de advocaat-generaal bij en stelt, in acht genomen wat voorafgaat, vast dat klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voorligt. Gelet op het voorgaande en op het feit dat de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor cassatie bij de Raad van State, is de Raad overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, dan ook niet verplicht om de opgeworpen prejudiciële vraag te stellen.

3.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen.

Waar verzoeker laat gelden dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt berust op één dossier met vertrek uit België zodat de bestreden beslissing op te weinig praktijkervaring berust, benadrukt de Raad dat Cedoca deze informatie in september 2014 nogmaals heeft afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Zo steunt de COI Focus onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreeerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd contact opgenomen met de afgevaardigde Consulaire Zaken bij de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De onderzoeksdienst van de Zweedse asielinstantie Migrationsverket werd geconsulteerd omdat deze dienst in de context van de oorlog in Syrië in april 2013 een *fact finding mission* had uitgevoerd naar Libanon. De verantwoordelijke voor de begeleiding van vrijwillige terugkeer naar Libanon van IOM Oslo werd bevraged, omdat hij een ruime ervaring heeft met het begeleiden van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon. H. S., Professor Sociologie aan de American University (AUC) van Beiroet, werd op zijn beurt gecontacteerd omdat hij een autoriteit is met betrekking tot Palestijnse aangelegenheden in Libanon. Er werd contact opgenomen met de voorzitter van de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en campagne voert voor de rechten van Palestijnen in Libanon. De directeur van de "NGO Najdeh" werd op zijn beurt bevraged omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en die samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Cedoca contacteerde aldus zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. De Raad stelt vast dat een

overzicht van de geraadpleegde bronnen volledig en consulteerbaar werd opgenomen in de bibliografie van voornoemde COI Focus en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. De door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt bovendien weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, waar hij evenwel in gebreke blijft. Gelet op het voorgaande, kan verzoeker dan ook niet ernstig volhouden dat de COI Focus “op te weinig praktijkervaring” berust, omdat er slechts één vertrek vanuit België vermeld wordt.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

3.15. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*” van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review) alsook uit de COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015, dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. In zoverre verzoeker aanvoert dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat UNRWA, gelet op enerzijds een grotere nood aan middelen en anderzijds de grote instroom van Syrische vluchtelingen niet in staat is haar taak naar behoren uit te oefenen, temeer daar de middelen eigenlijk reeds te beperkt waren voor het Syrische conflict (COI Focus Libanon: Leefomstandigheden van Palestijnen, p. 4-6, 11, 21), hij er onder verwijzing naar een artikel uit het Nieuwsblad op wijst dat de situatie in Libanon ondertussen zo lamentabel is dat men zelfs geen voedsel meer vermag te geven aan vluchtelingen afkomstig uit Syrië (JVR, *Geen voedsel meer voor 1,7 miljoen Syrische Vluchtelingen*, Het Nieuwsblad, 3 december 2014) daar waar nochtans de documentatie zoals voorgelegd door het Commissariaat-generaal stelt dat er juist meer geld kon verworven worden voor de Syrische crisis, dit dan ten nadele van de werking van de fondsenwerving van het UNRWA en hij stelt dat de toestand op het vlak van de basisbehoeften reeds voor het conflict lamentabel te noemen was, dat onvoldoende bijstand verlenen niet van die aard is om aan te nemen dat UNRWA in staat is haar taak uit te voeren en dat het voorleggen van een plan niets zegt over de toestand op het terrein, benadrukt de Raad dat, zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, uit dezelfde informatie ook blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren, UNRWA niet hoeft snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*” van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23 en COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015, p. 12). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Dit kan evenmin blijken uit het door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde artikel, dat immers betrekking heeft op de situatie van vluchtelingen afkomstig uit Syrië. Ook met de loutere stelling dat onvoldoende bijstand verlenen niet van die aard is om aan te nemen dat UNRWA in staat is haar taak uit te voeren,

toont verzoeker geenszins aan de UNRWA-bijstand overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op het *Emergency Program*. Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient nog te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. De Raad herhaalt dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf echter niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze in haar nota met opmerkingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing correct aangehaald als volgt: *“Tijdens het gehoor bleek immers dat u een opgeleid lasser bent en dat u reeds uitgebreide ervaring opdeed in Libanon, de VAE en België (zie CGVS, p. 3, 6, 7). Met deze relevante opleiding en uw relevante ervaring mag men stellen dat u betere kansen heeft op de arbeidsmarkt dan velen. Klaarblijkelijk bent u ook voldoende ondernemend om u op de arbeidsmarkt te begeven, zoals blijkt uit uw betrekkingen buiten het kamp in Libanon en in de VAE (zie CGVS, p. 3, 7). In deze zin blijkt dat u capabel bent om voor uzelf te zorgen indien u naar Libanon zou terugkeren.*

Ter plaatse heeft u een netwerk waarop u in elk geval initieel zou kunnen terugvallen: uw moeder en uw broer met zijn gezin wonen immers nog steeds in uw ouderlijk huis in Ayn al-Hilwa en zij bezitten dat huis (zie CGVS, p. 3, 8, 17). U stelde dat, aangezien uw broer nu drie kinderen heeft, de plaats in het huis nu beperkt kan zijn (zie CGVS, p. 17). U stelde eveneens dat het een groot huis is en dat u in dezelfde kamer als uw moeder sliep, waaruit mag worden geconcludeerd dat daar nog steeds plaats voor u is (zie CGVS, p. 17). Financieel heeft uw familie het niet breed. In sommige periodes volstond jullie inkomen niet, in andere periodes net genoeg om jullie te onderhouden (zie CGVS, p. 5, 7). Anderzijds verdient uw broer zo'n USD 1000 per maand en springt uw broer in Canada jaarlijks toch voor enkele duizenden USD bij (zie CGVS, p. 5, 17). De bereidheid van uw broer in Canada om te helpen blijkt ook uit het feit dat hij u hielp om uw reis te betalen (zie CGVS, p. 10). Uiteindelijk blijkt dus dat uw familie op een redelijk stabiel inkomen kan rekenen zodat men mag veronderstellen dat u in Libanon kan worden opgevangen. Een bemoeilijkende factor is dat uw moeder gezondheidsproblemen heeft (zie CGVS, p. 11), maar UNRWA springt in grote mate bij voor haar medische behoeften (zie CGVS, p. 11, 17). Ook u kan terugvallen op UNRWA-gezondheidszorg (zie CGVS, p. 5). Buiten uw kerngezin heeft u in Libanon nog een ruimer netwerk van verwanten: een tante langs moeders kant woont in het kamp samen met haar man die een kolenzaak heeft (zie CGVS, p. 4), in het Zuiden van Libanon wonen twee ooms en drie tantes langs moeders kant (zie CGVS, p. 4). Volgens uw verklaringen kan u op deze verwanten rekenen, aangezien u stelde bij hen enige tijd te kunnen verblijven (zie CGVS, p. 19). Ten slotte heeft u ook nog een oom langs vaders kant die in Tripoli woont en zijn vijf dochters wonen ook in Libanon (zie CGVS, p. 3, 4).”

Verzoeker betwist dat zijn situatie in zijn land van gewoonlijk verblijf als behoorlijk kan beschouwd worden. Hij laat in dit verband gelden als volgt: *“Dat in het algemeen het zo is dat migratie binnen Libanon vanuit de kampen niet mogelijk is. Dat wanneer familieleden bereid zijn om zeer tijdelijk*

onderdak te geven dit niet betekent dat zij zouden bereid zijn meer te doen en zeker niet gedurende een langere periode. Dat dit des te meer geldt zo de verzoekende partij al meer dan 4 jaren weg is en naar het buitenland is vertrokken. Dat bovendien geen enkel familielid bereid zal worden gevonden om veiligheidsrisico's te nemen. Dat de verzoekende partij elders ook geen behoorlijk inkomen zal kunnen verwerven. Dat niet met alle familieleden en zeker de verdere familieleden niet (noodzakelijk) kan gerekende worden. Dat voor arbeid in ieder geval een vergunning nodig is aan te vragen door de werkgever. Dat ook de broer en moeder niet noodzakelijk de opname in het ouderlijk huis zullen toelaten, gelet op het veiligheidsrisico, heteen ook het geval is met de tante in het kamp.

Dat juist uit de dokumentatie zoals voorgelegd wordt door het CGRA dat het UWRA gelet op enerzijds een grotere nood aan middelen en anderzijds de grote instroom van syrische vluchelingen niet in staat is de taak naar behoren uit te oefenen, temeer daar de middelen eigenlijk reeds te beperkt waren voor het Syrische conflict (Leefomstandigheden van Palestijnen, p. 4-6,11,21).

Dat de toestand op het vlak van de basisbehoeften reeds ten zeerste voor het conflict lamentabel te noemen was. Dat onvoldoende bijstand verlenen niet van die aard is om aan te nemen dat het UWRA in staat is haar taak uit te voeren. Dat er een slechte economische situatie is in Libanon (Leefomstandigheden van Palestijnen p. 4., zodat er wienig beiridheid is om arbeidsplaatsn af te staan aan Palestijnen. Dat al voor de Syrische instroom de leefomstandigheden gestadig aan het dalen waren zonder hoop op verbetering (Leefomstandigheden van Palestijnen, p 6-7) .Dat er geen werk te vinden is (Leefomstandigheden van Palestijnen, p.4,11,21) . Dat werk trouwens thans enkel kan na het verkrijgen van een vergunning aan te vragen door de werkgever (Leefomstandigheden van Palestijnen p. 18), hetgeen niet echt realistisch is zo men meer dan 4 jaren in het buitenland verbleven heeft, daar waar er al te weinig werk is. Dat er gelet op instroom van Syrische vluchtelingen er zelfs geen werk meer is in de zeer laag betaalde informele economie. Dat trouwens werk in de bouw binnen het kamp niet mogelijk is (Leefomstandigheden van Palestijnen p. 14,18). Dat juist het kamp te Sidon Ayn-Al-Hilwah te kamepen heeft et de hoogste werkloosheidsgraad en het meest onveilig is (Leefomstandigheden van Palestijnen p.22).

Dat de verzoekende partij in diens asielrelaas gereleveerd heeft dat hij reeds voordien in het buitenland in Abu Dhabi werk diende te zoeken (CGVS p.7) . Dat al voor het vertrek van de verzoekende partij diens broer en hijzelf te weinig inkomsten hadden (CGVS,p.;7) . Dat een bestaan als zelfstandige voor de broer reeds te weinig werkzekerheid en inkomsten had gebracht, zodat het opstarten van een dergelijke activiteit zeker na een afwezigheid van meer dan 4 jaar en zonder startkapitaal zeker en vast kennelijk onrealistisch zou zijn. (CGVS, p. 5). Dat hij thans zelf van het inkomen dat hij verdient in België zijn broer dient bij te springen (CGVS, p. 8). Dat ook de broer uit Canada diende bij te springen (CGVS p. 8)Dat de toestand op het vlak van de basisbehoeften reeds ten zeerste voor het conflict lamentabel te noemen was. Dat onvoldoende bijstand verlenen niet van die aard is om aan te nemen dat het UWRA in staat is haar taak uit te voeren. Dat het voorleggen van een plan niets zegt over de toestand op het terrein.

Dat hervestiging niet realistisch is en ondermeer botst op het probleem om dan een Job te kunnen vinden (Libanon conflictresoluties in Palestijnse kampen , p. 36)."

Met dergelijk verweer, waarmee hij in wezen blijft steken in het uiten van veronderstellingen en speculaties over wat er bij zijn terugkeer naar Libanon mogelijks zou kunnen gebeuren, slaagt verzoeker er evenwel niet in afbreuk te doen aan de vaststellingen en overwegingen dat hij tot het vierde middelbaar naar school is gegaan om vervolgens een opleiding als lasser te volgen, dat hij reeds uitgebreide werkervaring opdeed in Libanon, de VAE en België, zodat kan worden aangenomen dat hij over de nodige professionele ervaring, scholing en connecties beschikt om in staat te zijn om in Libanon aan werk te geraken en zo in zijn levensonderhoud kan voorzien, dat hij in het kamp over een familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij hier bij terugkeer op kan steunen, dat zijn familie een huis bezit in Ayn al-Hilwa, waar momenteel zijn moeder en zijn broer met zijn gezin woonachtig zijn en er dus kan worden aangenomen dat verzoeker daar opnieuw onderdak kan krijgen, dat zijn familie het financieel weliswaar niet breed heeft, doch dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie een redelijk stabiel inkomen heeft, dat zijn broer zo'n USD 1000 per maand verdient, dat verzoeker samen met zijn broer genoeg geld verdienden om te leven en dat zijn broer in Canada de familie financieel steunt door jaarlijks enkele duizenden USD over te maken, dat verzoekers broer woonachtig in Canada bovendien bereid was om zijn reis te betalen, dat verzoekers moeder voor haar medische behoeften in grote mate bijgestaan wordt door UNRWA, dat ook hijzelf beroep kan doen op UNRWA-gezondheidszorg en dat hij over een ruim netwerk van verwanten beschikt, waar hij blijkens zijn verklaringen op kan steunen (administratief dossier, stuk 5, p. 3-8, p. 10-11, p. 17 en p. 19). Verzoeker brengt met het betoog in het verzoekschrift aldus geen afdoende concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon. Ook met de algemene verwijzing naar de impact van het Syrische gewapend conflict en de

toestroom van Syrische vluchtelingen op de economische situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, brengt verzoeker geen op zijn persoon betrokken feiten aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen. De Raad wijst er in dit verband nog op de loutere omstandigheid dat verzoeker het risico loopt moeilijk werk te vinden in Libanon omdat Syrische vluchtelingen in zijn land van gewoonlijk verblijf bereid zijn aan een veel lager loon te werken en zij hierdoor de beschikbare arbeidsplaatsen voor laag – of ongeschoolde arbeidskrachten inpalmen, niet volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De impact van de toestroom van Syrische vluchtelingen op de Libanese arbeidsmarkt betreft immers een problematiek die Libanon in het algemeen, en dus ook laag – of ongeschoolde Libanese burgers, treft.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Ayn al-Hilwa van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

3.16. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* dd. 7 november 2014, toegevoegd aan de verweernota, en COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* van 11 mei 2015) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah’s betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geïsoleerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan

van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is er in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politiek gemotiveerde moorden en afrekeningen plaatsvinden.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

3.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De

Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.18. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS